

HỒI THỨ HAI TRĂM MƯỜI BẢY

NGƯỜI TRONG KIẾU SAO KHÔNG XUẤT HIỆN

Nguyên phái Hằng Sơn nuôi rất nhiều bồ câu để đưa thư. Ngày trước Định Tĩnh sư thái gặp địch nhân ở Phúc Kiến, Định Nhân, Định Dật sư thái bị hãm ở Long Tuyền chú kiếm cốc đều dùng chim bồ câu đưa thư để cầu cứu. Hiện giờ hai con bồ câu bay vào sảnh đường là do bọn đệ tử bản phái ở dưới chân núi tung ra. Trên lưng chim đã nhuộm màu đỏ khiến người trông thấy biết ngay là đại địch ở Triều Dương giáo tấn công tới nơi.

Từ hôm Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng lên núi Hằng Sơn, quần đệ tử thấy lực lượng viện trợ rất lớn và cách bố trí đầu vào đây rồi đã hơi yên dạ nào ngờ đến lúc khẩn cấp tối hậu Lệnh Hồ Xung lại bị bệnh cũ phát tác làm cho té xỉu là một vụ ra ngoài ý nghĩ của mọi người khiến ai cũng hoang mang vô cùng.

Nghi Thanh la lên:

- Chi Chất, Nghi Văn! Hai vị sư muội mau đi thông báo cho Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng hay!

Hai cô vâng mệnh đi liền.

Nghi Thanh lại gọi:

- Nghi Hòa sư tỷ! Xin sư tỷ hồi chuông báo động!

Nghi Hòa vọt mình ra ngoài sảnh đường chạy lên gác chuông. Những tiếng "boong boong" nổi lên. Ba tiếng dài hai tiếng ngắn ngân nga vang dội từ gác chuông truyền ra khắp trái núi. Cả Thông Nguyên cốc, chùa Huyền Không, cửa Hắc Sáo cùng các am thiền cũng nghe tiếng chuông vọng tới.

Phương Chứng đại sư đã dặn dò từ trước, người nào phụ trách việc đánh chuông báo động khi địch tới nơi thì hồi lên ba tiếng dài, hai tiếng ngắn cho mọi người biết tin. Nhưng tiếng chuông nên đánh hòa hoãn để mọi người biết chừng chớ đừng đánh chuông một cách cấp bách lộ vẻ hoang mang.

Nhưng Nghi Hòa bản tính nóng nảy, pháp danh của y tuy có chữ Hòa mà lúc hành động lại chẳng hòa hoãn chút nào. Tiếng chuông cô đánh lộ vẻ rất cấp bách.

Nhân vật ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang lập tức theo cách xếp đặt từ trước chia nhau đến các nơi chuẩn bị đối địch. Vì lẽ muốn tránh giảm bớt số người bị thương vong nên nẻo đường từ chân núi lên đến ngọn Kiến Tĩnh không đặt người canh gác. Thậm chí cửa ngõ đều mở rộng để địch nhân tự do lên núi rồi mới tiếp chiến.

Khi tiếng chuông dừng lại rồi từ đỉnh núi đến chân núi trở lại yên lặng như tờ. Những tay cao thủ các phái Côn Luân, Nga Mi, Không Động đều mai phục ở những nơi rất kín đáo dưới chân núi. Họ phải chờ cho bọn giáo chúng Triều Dương giáo lên núi hết rồi và có hiệu lệnh mới kéo ra chặn đường tháo lui của bên địch.

Xung Hư đạo nhân vì muốn giữ cho khỏi tiết lộ cơ mật vụ chôn địa lôi ở các nẻo đường lên núi cũng không nói cho các nhân sĩ các phái khác hay.

Nên biết Triều Dương giáo thân thông quảng đại chúng cho bọn gian tế ngầm ngấm nằm vùng trong bọn đệ tử phái Côn Luân để do thám là chuyện rất thường.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chuông rền biết là Triều Dương giáo kéo đến tấn công mà bụng dưới chàng cơ hồ muôn ngàn lưỡi dao nhỏ đang đâm loạn xạ khiến chàng đau đớn không chịu nổi phải ôm bụng mà lăn lộn dưới đất.

Nghi Lâm, Tần Quyên khiếp sợ mặt cắt không còn hột máu. Hai cô chân tay luống cuống chẳng biết làm thế nào.

Nghi Thanh nói:

- Chúng ta hãy nâng đỡ Lệnh Hồ chương môn đưa vào Vô Sắc am để chờ xem chủ ý của Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng quyết định ra sao.

Ngay lúc ấy Vu Tẩu và một vị lão ni cô liền xốc nách Lệnh Hồ Xung đưa chàng vào Vô Sắc am.

Vừa tới cửa am đã nghe dưới chân núi tiếng pháo nổ ù ù không ngớt. Tiếp theo là tiếng tù và ư ư, tiếng trống thùng thùng. Quả nhiên Triều Dương giáo đã đường hoàng đến đánh.

Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng được tin Lệnh Hồ Xung bị bệnh cũ lên cơn một cách đột ngột. Hai vị từ trong am lật đật bước ra.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ! Huynh đệ cứ yên lòng. Bản đạo đã phái Thanh Hư thay mặt cho bản đạo yểm hộ phái Võ Đang rút lui. Còn việc yểm hộ quý phái sẽ do bản đạo phụ trách.

Lệnh Hồ gật đầu để tạ ơn.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chương môn nên lui vào hang sâu trước đi để khỏi phải đụng độ với bên địch e rằng xảy chuyện bất trắc.

Lệnh Hồ Xung vội đáp:

- Không được! Nhất định không được...! Lấy kiếm cho tại hạ!...

Xung Hư cũng khuyên can mấy lời nhưng Lệnh Hồ Xung nhất định không nghe vì chàng là chủ tử núi Hằng Sơn nên người ngoài không tiện miễn cưỡng.

Đột nhiên tiếng trống và tiếng tù và dừng lại chỉ nghe tiếng reo hò râm trời. Bọn giáo chúng hô lớn:

- Thánh giáo chủ muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ!

Nghe tiếng hô cũng biết ít nhất là ở miệng bốn, năm ngàn người phát ra.

Phương Chứng, Xung Hư và Lệnh Hồ Xung ba người nhìn nhau mỉm cười.

Nghi Mẫn ôm thanh trường kiếm dâng lên Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung vươn tay ra toan đón lấy nhưng tay chàng không ngớt run bần bật cầm kiếm không vững.

Nghi Mẫn liền đeo kiếm vào lưng chàng.

Bỗng nghe tiếng âm nhạc nổi lên giữa tiếng reo hò mà là thứ âm nhạc rất lọt tai không ra chiều sát phạt.

Mấy người đồng thanh lớn tiếng hô:

- Thánh giáo chủ Triều Dương thân giáo muốn lên ngọn Kiến Tinh để tương hội với Lệnh Hồ chương môn.

Chính là thanh âm của những vị trưởng lão Triều Dương giáo đồng thanh phát ra.

Phương Chứng hỏi:

- Triều Dương giáo đã dùng lối tiên lễ hậu binh chúng ta không nên hẹp lượng. Lệnh Hồ chương môn! Bây giờ để họ lên núi đã hay sao?

Lệnh Hồ Xung gật đầu.

Giữa lúc ấy chàng lại nổi cơn đau kịch liệt, không biết làm thế nào, chàng đành thử vận nội công tâm pháp của Phong Thanh Dương thử xem sao. Nhưng pháp môn này mới luyện sơ bộ, cách dẫn chân nguyên vào huyết đan điền hãy còn bạc nhược mà mười mấy luồng chân khí dị chủng trong người chàng lại đang xung đột nhau thì luồng chân khí mới dẫn vào càng tăng thêm phần kịch liệt phỏng có khác gì vung đao tự chém mình càng thêm đau đớn.

Nhưng gặp lúc đau đến cùng cực chàng không kịp suy nghĩ gì tới hậu quả cứ theo đúng phép mà chuyển vận chân khí. Quả nhiên chân khí vào xung kích dữ dội. Bụng dưới chàng bị trúng một chương lực về khí công của tay cao thủ nội gia đau đớn cơ hồ không chịu nổi. Nhưng sau một lúc vận chuyển, mười mấy luồng chân khí tựa hồ như những dòng suối nhỏ chảy vào chi lưu, chi lưu đổ vào sông lớn đã theo đường lối mà đi. Tuy chàng vẫn đau đớn kịch liệt nhưng những luồng chân khí không xung đột loạn xạ ngẫu. Nơi nào bị xung kích chàng đã cảm giác được. Bỗng nghe Phương Chứng từ từ lên tiếng:

- Chương môn phái Hằng Sơn là Lệnh Hồ Xung, chương môn phái Võ Đang là Xung Hư đạo nhân, chương môn phái Thiếu Lâm là Phương Chứng kính cẩn chờ đại giá của Nhậm giáo chủ ở Triều Dương thân giáo.

Thanh âm lão tuy không vang dội nhưng từ từ vọng đi xa xuống tận chân núi. Mười mấy vị trưởng lão Triều Dương giáo đã đồng thanh hô lớn thanh âm mới đưa được lên đến ngọn núi còn Phương Chứng chỉ một mình lên tiếng nghe nhẹ nhàng mà thực ra nội lực nhà sư thâm hậu đến trình độ đương thời không ai sánh kịp.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm vận nội công tâm pháp đã có hiệu quả. Chàng gắng gượng ngồi xếp bằng mắt nhìn xuống mũi. Mũi nhòm trước ngực, tay trái chàng đặt lên ngực, tay mặt dưới bụng theo đúng cách mà Phương Chứng đã truyền thụ cho chàng gia tâm rèn luyện. Chàng luyện tâm pháp này mới được mấy ngày tuy có Phương Chứng đại sư tận tâm giải thích song công trình tu luyện hãy còn nông cạn. Có điều mười mấy luồng chân khí dị chủng được hướng dẫn theo đường lối và dần dần qui tụ lại. Chàng chẳng chút trễ nải ngưng thần chú ý để dẫn đạo cho những luồng chân khí chu lưu. Ban đầu chàng còn nghe tiếng âm nhạc réo rắt nhưng về sau không nghe thấy gì nữa.

Phương Chứng thấy Lệnh Hồ Xung chuyên tâm luyện công nét mặt nhà sư lộ ra nụ cười khoan khoái, tai nghe tiếng âm nhạc nổi lên rất du dương.

Bọn giáo chúng Triều Dương giáo reo hò:

- Triều Dương thần giáo, thánh giáo chủ văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Đại giá thánh giáo chủ tiến lên núi Hằng Sơn.

Sau một lúc tiếng âm nhạc dần dần đi tới gần.

Đường từ chân núi lên tới ngọn Kiến Tinh rất dài. Bọn giáo chúng Triều Dương giáo tuy cước trình mau lẹ nhưng cũng phải hồi lâu tiếng âm nhạc mới đến sườn núi.

Bọn đệ tử chính giáo mai phục khắp nẻo đường trên núi Hằng Sơn đều mắng thầm trong bụng:

- Lão giáo chủ thối tha này phách lối thiệt! Hắn không phải là người chết mà đã thổi kèn đánh trống làm như đưa ma.

Bọn người chuẩn bị nghênh chiến trống ngực đánh thành thành. Ai cũng tưởng bọn Ma giáo đánh từ chân núi đánh lên và xảy trường ác đấu. Họ lăm lăm đánh giết một mẻ. Khi bên địch đến đông khí thế mãnh liệt họ sẽ níu dây sắt chuồn xuống hang sâu.

Không ngờ Nhậm Ngã Hành lại sắp đặt hành trang tặc hồ đức Hoàng Đế ngự giá tuần du. Bọn giáo chúng trống dong cờ mở, âm nhạc vang lừng đưa hắn lên núi. Mọi người chẳng những không thấy khoan khoái mà trái lại trong lòng cực kỳ hồi hộp.

Lệnh Hồ Xung sau khi luyện tâm pháp nội công hồi lâu cảm thấy những luồng chân khí dị chủng được hướng dẫn dần dần vào huyệt đan điền rồi bị đè ép. Con đau đớn đã giảm đi được phần nửa. Trong lòng cởi mở chàng nghĩ ngay tới chuyện Nhậm Ngã Hành lên núi liên tục tự hỏi:

- Nhậm giáo chủ sắp lên tới nơi rồi không hiểu cuộc này sẽ ra sao?

Bỗng chàng ô một tiếng rồi đứng phắt dậy.

Phương Chứng mỉm cười hỏi:

- Lệnh Hồ chương môn đã đỡ chưa?

Lệnh Hồ Xung hỏi lại:

- Có phải hai bên đang xảy cuộc động thủ?

Phương Chứng đáp:

- Họ chưa lên tới nơi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thế thì hay lắm!

Chàng rút trường kiếm đánh "soạt" một tiếng. Khi nhìn tới Phương Chứng, Xung Hư thấy hai vị này hầy còn tay không. Nghi Hòa, Nghi Thanh cùng bọn nữ đệ tử đã bày thành mấy hàng và chuẩn bị lập thành Hằng Sơn kiếm trận. Trường kiếm của bọn họ vẫn còn cài ở sau lưng. Chàng nghĩ tới bọn Nhậm Ngã Hành chưa lên núi mà mình đã vội hoang mang liền nổi lên tràng cười ha hả rồi lại tra kiếm vào vỏ.

Bấy giờ tiếng chuông trống đã ngừng hẳn chỉ còn tiếng đàn, tiếng sáo và những nhạc khí bé nhỏ. Lệnh Hồ Xung lẩm bẩm:

- Nhậm giáo chủ thật là lẩm chuyện! Đại giá lão nhân gia lên núi chỉ có giàn nhạc bé nhỏ được cử mà thôi.

Chàng càng thấy lão lẩm chuyện cổ quái, càng ngứa ngáy khó chịu.

Quả nhiên giữa đám tiếng nhạc du dương, bọn giáo chúng Triều Dương giáo sắp hàng đôi đi lên.

Trước mặt mọi người bỗng sáng lòa. Bọn giáo chúng mặc toàn quần áo mới, áo cẩm bào màu lục coi rất diêm dúa, lưng thắt đai bạc càng nổi bật lên.

Đoạn đầu gồm bốn chục người, người nào tay cũng bung mâm phủ đoạn màu hồng không hiểu trên mâm đựng gì. Bốn chục người này đều không đeo đao kiếm chẳng hiểu họ giấu binh khí vào đâu. Bọn giáo chúng bốn chục tên mặc áo gấm lên núi rồi đứng ở phía xa xa. Tiếp theo là một đội hai trăm người đem theo giàn nhạc nhỏ bé. Người nào cũng mặc áo gấm. Đội này không ngớt thổi tiêu đánh đàn. Sau nữa là toán người thổi tù và, đánh trống, đánh đồng la, náo bạt. Nhưng lúc này những nhạc khí lớn đều dừng lại.

Lệnh Hồ Xung thấy vậy chán nản nghĩ thầm:

- Lúc nữa đánh nhau cũng có tiếng chiêng trống âm nhạc phụ họa thì thật chẳng khác gì trò hề trên sân khấu.

Bọn giáo chúng Triều Dương giáo đi từng đội một tiến lên. Bọn này theo các "Đường" mà xếp thành hàng. Mỗi đường mặc một màu áo riêng. Hết đoàn áo vàng đến đội áo màu lục. Sau đội áo lam là đội áo đen. Cuối cùng là đội áo trắng. Các đoàn, các đội đều mặc áo gấm thêu hoa coi rất rực rỡ huy hoàng hơn cả bọn kép hát. Có điều lưng người nào cũng thắt đai trắng. Bọn giáo chúng kéo lên núi có đến ba, bốn ngàn người.

Xung Hư nghĩ thầm trong bụng:

- Nếu ta nhân lúc bọn chúng chưa đứng vững mà xông vào đánh giết thì chiếm được phần tiện nghi. Nhưng đối phương tại hí lộng quý thần cùng giở trò tiên lễ hậu binh mà mình động thủ đột ngột thì không khỏi mang tiếng là người nhỏ nhen.

Lão đưa mắt nhìn Lệnh Hồ Xung thấy nét mặt chàng cười cợt dường như chẳng để ý gì. Còn Phương Chứng thì vẻ mặt thản nhiên như không, chẳng có chỉ xúc động, lão tự nhủ:

- Nếu mình lộ vẻ hoang mang tất họ cho mình là khiếp nhược.

Giáo chúng các đường chia từng đoàn đầu đứng đó rồi, mười vị trưởng lão cũng lên theo, chia hai bên tả hữu, mỗi bên đứng năm vị.

Đột nhiên tiếng âm nhạc ngừng lại, mười vị trưởng lão đồng thanh hô:

- Triều Dương thần giáo văn thành võ đức, ơn khắp lê dân. Đại giá thánh giáo chủ đã tới nơi.

Liên thấy một cỗ kiệu lớn màu lam lên núi. Cỗ kiệu này đi mười sáu người khiêng. Chúng khiêng đi rất lẹ và bằng phẳng không lúc lắc. Coi cỗ kiệu tiến lên núi

chẳng khác gì một tay cao thủ khinh công tuyệt vời nhẹ nhàng lướt tới. Như vậy đủ biết mười sáu tên kiêu phu đều là nhân vật võ công cao không phải tầm thường.

Lệnh Hồ Xung định thần nhìn kỹ thì thấy trong đám kiêu phu có cả Tổ Thiên Thu, Huỳnh Bá Lưu, Kế Vô Thi. Giả tử Lão Đầu Tử mà người không thấp lùn thì cũng thành tên kiêu phu như bọn Tổ Thiên Thu rồi.

Chàng rất lấy làm tức giận, miệng lẩm bẩm:

- Bọn Tổ Thiên Thu đều là người hào kiệt đương thời vậy mà Nhậm giáo chủ bức bách họ làm tên phu khiêng kiệu. Lão gia coi anh hùng thiên hạ như kẻ tôi mọi thật khiến cho người ta tức giận đến nê ruột.

Hai bên khiêng kiệu mỗi bên có một người đi trước. Bên tả là Hương Ván Thiên bên hữu là một lão già mà Lệnh Hồ Xung đã từng quen mặt. Lệnh Hồ Xung thấy lão không khỏi sững sốt. Chàng nhận ra lão là Lục Trúc Ông ở trong thành Lạc Dương vì lão đã dạy chàng gảy đàn. Lão kêu Doanh Doanh bằng cô cô khiến chàng tưởng lầm nàng là một bà già. Từ ngày chàng rời khỏi thành Lạc Dương chưa từng gặp lão. Bữa nay không hiểu sao lão lại theo Nhậm Ngã Hành lên ngọn Kiến Tịch?

Lệnh Hồ Xung trống ngực đánh thình thình, chàng tự hỏi:

- Sao lại không thấy Doanh Doanh?

Chàng thấy bọn giáo chúng hết thấy đều lưng thắt đai trắng đột nhiên nghĩ ra chuyện gì chàng không khỏi sững sốt nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ Doanh Doanh thấy phụ thân dẫn giáo chúng lên đánh Hằng Sơn nàng cố can ngăn không được mà tự sát rồi chăng?

Chàng không nhin được xông ra hỏi Hương Ván Thiên:

- Hương đại ca! Nhậm cô nương đâu?

Hương Ván Thiên gật đầu đáp:

- Lệnh Hồ hiền đệ! Hiền đệ mạnh giỏi chứ?

Lệnh Hồ Xung không thấy Hương Ván Thiên trả lời vào câu hỏi của mình liền hỏi tiếp:

- Nhậm cô nương sao không đến đây?

Hương Ván Thiên đáp:

- Chờ lát nữa sẽ hay!

Lệnh Hồ Xung đành trở về chỗ cũ.

Trên ngọn Kiến Tịch có đến mấy ngàn người tụ tập mà vẫn yên lặng như tờ. Cổ kiệu lớn dừng lại. Bao nhiêu con mắt đều đổ dồn nhìn vào tấm rèm kiệu chờ Nhậm Ngã Hành bước ra.

Bỗng trong Vô Sắc am có tiếng cười đùa giòn cọt vọng ra:

- Người đứng dậy nhường chỗ cho ta.

Một người khác đáp:

- Anh em đừng có tranh nhau. Từ lớn chí nhỏ cứ theo lần lượt mà ngồi. Đây là cỗ ghế Cửu Long bảo uý.

Đây là thanh âm Đào Hoa Tiên và Đào Chi Tiên.

Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung thấy vậy đều kinh hãi biến sắc. Không ai hiểu bọn Đào Cốc lục tiên đã lần vào Vô Sắc am từ lúc nào mà đang tranh nhau ngồi lên cỗ Cửu Long bảo. Ai ngồi lâu trên cỗ ghế này là cơ quan phát động thuốc dẫn ra đến đồng chất nổ thì làm thế nào?

Xung Hư hốt hoảng chạy vào trong am. Lão lớn tiếng quát:

- Đứng dậy ngay! Cỗ ghế này dành riêng cho Nhậm giáo chủ Triều Dương thân giáo. Các vị không ai được ngồi.

Thanh âm Đào Cốc lục tiên ở trong am lại vọng ra. Bọn họ thi nhau mỗi người một câu:

- Sao lại không ngồi được? Ta cứ ngồi xem sao?

- Người đứng dậy đi nhường chỗ cho ta!

- Cỗ ghế này ngồi sướng lắm vừa êm vừa nẩy lên tựa hồ như ngồi lên đít một người béo ị.

- Người ngồi lên đít người béo ị đấy ư?

Lệnh Hồ Xung biết rằng nếu Đào Cốc lục tiên tranh nhau vào ghế Cửu Long mỗi người một lúc là khiến cho cơ quan phát động dẫn đồng thuốc nổ hàng mấy vạn cân chôn dấu ở trong Vô Sắc am. Đồng thuốc đó mà nổ tung thì Triều Dương giáo cùng quần hào ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hằng Sơn bị cháy thành tro hết. Ban đầu chàng muốn xông vào trong am để ngăn trở bọn họ nhưng không hiểu chàng nghĩ sao mà trong thâm tâm tựa hồ lại mong cho đồng thuốc nổ tung.

Chàng nghĩ thầm trong bụng:

- Doanh Doanh đã chết rồi thì ta cũng chẳng sống làm chi nữa. Chỉ trong chớp mắt hết thảy mọi người đều chết sạch. Thế là hết chuyện.

Chàng liếc mắt nhìn ra bỗng chạm phải ánh mắt của Nghi Lâm. Cô đang chú ý nhìn chàng. Nhưng nhỡn quang cô vừa đụng vào tia mắt Lệnh Hồ Xung lập tức cô nhìn ra chỗ khác.

Lệnh Hồ Xung lăm lăm:

- Nghi Lâm tiểu sư muội cũng bị nổ tan không còn mảnh xương há chẳng đáng tiếc? Nhưng con người ta ai là không chết? Dù bữa nay mọi người đều bình yên nhưng sau đây một trăm năm thì ở trên ngọn Kiến Tịch này bao nhiêu người bây giờ hiện ở đây khi đó cũng biến thành đồng xương trắng rồi.

Lại nghe bọn Đào Cốc lục tiên tiếp tục tranh nhau mỗi người nói một câu:

- Người đã ngồi hai lần rồi mà ta chưa được ngồi lần nào.

- Lần đầu ta vừa ngồi vào đã bị kéo xuống, cái đó không kể. Trời ơi! Làm gì thế này?

- Ô ta có một ý kiến là sáu anh em cùng ngồi vào một lúc thử xem có được không?

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Nào ngồi cả vào đi! Ha ha!...

- Người ngồi trước đi!

- Người ngồi trước để ta ngồi lên trên!

- Người lớn phải ngồi trên, người nhỏ tuổi ngồi xuống dưới.

- Không được! Người lớn tuổi dĩ nhiên phải ngồi trước. Ai càng ít tuổi càng ngồi trên cao.

Phượng Chức đại sư thấy nguy cơ sắp xảy ra trong khoảnh khắc mà không thể lấy lời khuyên giải bọn Đào Cốc lục tiên được vì sợ làm tiết lộ cơ quan. Nhà sư liền đi lẹ vào điện lớn tiếng hô:

- Các vị quý khách ở ngoài không được làm huyên náo hoặc la lối om sòm.

Nhà sư nói câu sau cùng đã vận nội công tối cao vô thượng của phái Thiếu Lâm kêu bằng: "Kim cương thiên sư tử hống" đó là một luồng kinh lực nội gia lại nhằm đúng vào Đào Cốc lục tiên phun tới.

Xung Hư đạo trưởng cũng bị choáng óc cơ hồ té xỉu.

Đào Cốc lục tiên đồng thời mê man bất tỉnh.

Xung Hư cả mừng, lão động thủ nhanh như gió kéo xác người trên ghế xuống rồi điểm huyết vào bọn chúng lại lôi từng người xuống đặt vào gầm bàn thờ Đức Quan Âm.

Lão lại lắng tai nghe bên chiếc ghế Cửu Long thì chưa thấy tiếng gì khác lạ, trong bụng mới mừng thầm nhưng cũng phải một phen hú vía trán toát mồ hôi. Nếu Phượng Chức chỉ chậm trong khoảnh khắc không hạ được bọn Đào Cốc lục tiên để họ ngồi yên trên ghế thì trong giây lát bỗng thuốc nổ tung lên là mọi người đều chết hết.

Xung Hư cùng Phượng Chức sóng vai đi ra, đồng thanh nói:

- Mời Nhậm giáo chủ vào am dùng trà.

Tăm rèm kiệu vẫn không lay động, thủy chung trong kiệu vẫn không thấy động tĩnh gì.

Xung Hư đạo nhân tức giận nghĩ thầm:

- Lão ma đầu này làm phách dữ a? Phượng Chức cùng ta và Lệnh Hồ chương môn là ba người hiện nay có địa vị tôn cao trong võ lâm đứng đây chờ hán bấy lâu mà hán cũng không thèm ngó tới.

Giả tử trong chiếc ghế Cửu Long không bố trí cơ quan mai phục thì lão đã cầm trường kiếm xông lại khêu rèm kiệu lên để cùng Nhậm Ngã Hành động thủ rồi.

Xung Hư nhắc lại một lượt nữa, trong kiệu vẫn không có tiếng người đáp.

Hướng Ván Thiên khom lưng ghé tai vào bên kiệu để nghe chỉ thị của người ngồi trong kiệu. Hắn gật đầu luôn mấy cái rồi đứng thẳng lên nói:

- Nhậm giáo chủ ở Triều Dương thần giáo nói là thấy Phương Chứng đại sư phái Thiếu Lâm và Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang là hai bậc tiền bối trong võ lâm đứng chờ ở đây thật lấy làm áy náy không dám nhận cuộc tham kiến của hai vị. Để sau này Nhậm giáo chủ sẽ thân hành đến chùa Thiếu Lâm và núi Võ Đang xin chịu tội.

Phương Chứng và Xung Hư đều hắng dặng một tiếng. Hai vị cùng biết rằng lời nói của Nhậm Ngã Hành tuy ra chiều rất khiêm cung mà trên thực tế thì hẳn có ý nói là ngày sau sẽ lên quét sạch phái Thiếu Lâm và phái Võ Đang.

Hương Ván Thiên lại nói:

- Nhậm giáo chủ nói là bữa nay ngài lên núi Hằng Sơn chỉ vì muốn có cuộc tương hội với Lệnh Hồ chưởng môn. Hơn nữa giáo chủ xin mời một mình Lệnh Hồ chưởng môn vào trong am để ra mắt.

Hương Ván Thiên nói rồi giơ tay ra hiệu. Lập tức mười sáu tên kiêu phu khiêng thangka vào am và đặt kiệu xuống trước Quan Âm đường. Hương Ván Thiên và Lục Trúc Ông cũng theo kiệu tiến vào. Nhưng hẳn lại cùng bọn kiêu phu lùi ra ngay. Thế là trong am chỉ còn lại một kiệu mà thôi.

Xung Hư bụng bảo dạ:

- Vụ này tất có điều chi ngoắt ngoéo. Không hiểu trong kiệu họ bố trí cơ quan gì?

Lão đưa mắt nhìn Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung.

Phương Chứng là người tâm địa chất phác không tài ứng biến, lão không biết làm thế nào cho phải, nét mặt lộ vẻ băng khuôn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm giáo chủ đã muốn ra mắt một mình văn bối vậy xin hai vị chờ ở đây một chút!

Xung Hư khẽ nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ hãy coi chừng!

Lệnh Hồ Xung gật đầu rảo bước tiến vào trong am.

Vô Sắc am là một căn nhà ngói nhỏ, trong quan âm đường nấy có người nói rõ là người đứng ngoài cũng nghe tiếng.

Bỗng thấy Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối là Lệnh Hồ Xung xin bái kiến Nhậm giáo chủ!